

Arrest

nr. 321 652 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2025.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U beweert over de Ghanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Ashanti etnie. U komt in België toe op 5 november 2024 en dient diezelfde dag een **eerste verzoek om internationale bescherming** in. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) genomen op 12 december 2024. U dient een beroep in tegen deze beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigt de beslissing van het CGVS op 20 december 2024 (arrestnr. 319.222).*

U keert niet terug naar uw land van herkomst.

Op 3 februari 2025 dient u een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. Voor de DVZ verklaart u (dd. 03/02/2025) dat de Ghanese autoriteiten u zoeken omwille van uw seksuele geaardheid.

In het kader van uw huidige verzoek legt u een brief van uw Ghanese advocaat (dd. 29/01/2025) en een brief van uw Belgische raadsman (dd. 30/01/2025) neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. dat u omwille van uw seksuele geaardheid gezocht wordt door de Ghanese autoriteiten, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U diende beroep in tegen deze beslissing, maar de RvV verwierp uw beroep. Er resten u geen beroepsmogelijkheden meer. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt en stukken neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In het kader van uw huidig verzoek legt u een **verklaring van uw raadsheer A.(...) D.(...) G.(...)**(dd. 29/01/2025) neer. Uit deze verklaring blijkt dat uw homoseksuele partner P.(...) M.(...) gearresteerd werd in Kumasi en dat hij aan de autoriteiten bekend heeft homoseksueel te zijn en met u een relatie had. U legt tevens een **brief van uw raadsman** in België (dd. 30/01/2025) neer, waaruit blijkt dat u en uw partner P.(...) op heterdaad betrappt werden toen jullie homoseksuele handelingen verrichtten. Aangaande deze documenten kan reeds opgemerkt worden dat zij slechts een **betrekkelijke bewijswaarde** hebben en op zich geen bewijs vormen dat de erin aangehaalde feiten waarachtig zijn. **Deze documenten gaan bovendien niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Nergens uit uw verklaringen voor de DVZ, noch uit uw verklaringen voor het CGVS tijdens uw beide onderhouden in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, blijkt dat u op heterdaad betrappt werd toen u homoseksuele handelingen verrichtte** (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8 + notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 27/11/2024 + notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 05/12/2024). Verder bleek uit uw verklaringen voor het CGVS dat enkel uw beweerdde – maar ongeloofwaardig bevonden – aanwezigheid op een evenement in Rawlings Park de reden van uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ghana uitmaakt. Tevens blijkt uit het verzoekschrift dat door uw advocaat ingediend werd tegen de eerdere beslissing van het CGVS niet dat u en uw partner op heterdaad betrappt werden. De RvV oordeelde in haar arrest: “Verzoeker kan door louter te volharden in zijn homoseksualiteit, die hij wenst te preciseren als biseksualiteit, en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses voor zijn onaannemelijke verklaringen geen afbreuk doen aan de

volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing" (arrestnr. 319.222, p. 6), waarna de RvV de gedane vaststellingen van het CGVS volgt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van de volgende bepalingen aan:

"-Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol daarbij van 31 januari 1967 betreffende de vluchtelingenstatus;

- Artikel 57/6/2 §1 van de wet van 15.12.1980

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 1991 – BS 12 september 1991)

- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van buitenlanders

- Artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet;

- Het beginsel van goed bestuur;

- De kennelijke beoordelingsfout: Samen of afzonderlijk."

2.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van

de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De Raad stelt vast dat op 12 december 2024 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon geen geloof hechten aan de bewering van verzoeker dat hij nood had aan internationale bescherming omdat hij wordt geviséerd omwille van zijn aanwezigheid op een evenement dat door de LGBTQI+-gemeenschap georganiseerd werd. Ook werd vastgesteld dat verzoeker aan de grensbewaking op de luchthaven verklaarde dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid niet meer naar Ghana terug durft gaan en dat hij zich aangetrokken voelt tot mannen, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet "gay" te zijn en dit bevestigt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er geruchten over zijn geaardheid de ronde doen, maar dat enkel de beweerde – maar ongeloofwaardig bevonden – aanwezigheid op een evenement in Rawlings Park de reden van verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ghana is.

Verzoeker diende hiertegen beroep in en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de toenmalige bestreden beslissing in arrest nr. 319 222 van 20 december 2024.

Verzoeker diende vervolgens een tweede verzoek om internationale bescherming in en verklaart dat de Ghanese autoriteiten hem zoeken omwille van zijn seksuele geaardheid. Ter staving legt hij een brief van zijn Ghanese advocaat en een brief van zijn Belgische advocaat neer.

De kernvraag is of voormelde elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de verwerende partij niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De Raad herinnert er verder aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die de verzoekende partij aanbracht in het kader van haar huidige beschermingsverzoek en dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Daarbij komt zij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

In het bijzonder oordeelt de verwerende partij terdege over de verklaringen van de verzoekende partij als volgt:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. dat u omwille van uw seksuele geaardheid gezocht wordt door de Ghanese autoriteiten, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. U diende beroep in tegen deze beslissing, maar de RvV verwierp uw beroep. Er resten u geen beroepsmogelijkheden meer. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt en stukken neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

*In het kader van uw huidig verzoek legt u een **verklaring van uw raadsheer A.(...) D.(...) G.(...)**(dd. 29/01/2025) neer. Uit deze verklaring blijkt dat uw homoseksuele partner P.(...) M.(...) gearresteerd werd in Kumasi en dat hij aan de autoriteiten bekend heeft homoseksueel te zijn en met u een relatie had. U legt tevens een **brief van uw raadsman in België** (dd. 30/01/2025) neer, waaruit blijkt dat u en uw partner P.(...) op heterdaad betrappt werden toen jullie homoseksuele handelingen verrichtten. Aangaande deze documenten kan reeds opgemerkt worden dat zij slechts een **betrekkelijke bewijswaarde** hebben en op zich geen bewijs vormen dat de erin aangehaalde feiten waarachtig zijn. **Deze documenten gaan bovendien niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege. Nergens uit uw verklaringen voor de DVZ, noch uit uw verklaringen voor het CGVS tijdens uw beide onderhouden in het kader van uw eerste***

verzoek om internationale bescherming, blijkt dat u op heterdaad betrappt werd toen u homoseksuele handelingen verrichtte (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8 + notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 27/11/2024 + notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 05/12/2024). Verder bleek uit uw verklaringen voor het CGVS dat enkel uw beweerde – maar ongeloofwaardig bevonden – aanwezigheid op een evenement in Rawlings Park de reden van uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ghana uitmaakt. Tevens blijkt uit het verzoekschrift dat door uw advocaat ingediend werd tegen de eerdere beslissing van het CGVS niet dat u en uw partner op heterdaad betrappt werden. De RvV oordeelde in haar arrest: “Verzoeker kan door louter te volharden in zijn homoseksualiteit, die hij wenst te preciseren als biseksualiteit, en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses voor zijn onaannemelijke verklaringen geen afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing” (arrestnr. 319.222, p. 6), waarna de RvV de gedane vaststellingen van het CGVS volgt.”

Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees.

Wat betreft de verklaring van zijn raadsheer A.D.G en de brief van zijn raadsman in België, waaruit blijkt dat verzoekers homoseksuele partner P. gearresteerd werd, aan de autoriteiten bekend heeft homoseksueel te zijn en met verzoeker een relatie te hebben alsook dat verzoeker en zijn partner P. op heterdaad betrappt werden in Ghana toen zij homoseksuele handelingen verrichtten, stelt ook de Raad vast dat deze stukken geen nieuwe elementen of feiten zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht voorhoudt blijkt nergens uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens de beide onderhouden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dat hij met P. een homoseksuele relatie onderhield, noch dat zij op heterdaad betrappt werden toen zij homoseksuele handelingen verrichtten. Verzoeker kreeg tijdens beide onderhouden voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals de mogelijkheid om verklaringen af te leggen aangaande zijn eigen seksuele geaardheid en werd in de gelegenheid gesteld verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die hij thans aanhaalt. Het stond verzoeker bovendien ook vrij in het verzoekschrift dat naar aanleiding van het beroep dat tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd ingediend hiervan melding te maken alsook uiterlijk ter terechtzitting, doch verzoeker maakte geen enkele melding van het feit dat hij met P. een homoseksuele relatie onderhield en dat hij en zijn partner op heterdaad betrappt werden waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument naar voor waaruit blijkt dat hij op enigerlei wijze verhinderd werd dit te doen.

Uit de verklaringen die verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bleek dat enkel de beweerde – maar ongeloofwaardig bevonden – aanwezigheid op een evenement in Rawlings Park de reden van verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ghana is. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn dan zijn aanwezigheid in Rawlings Park waarvoor ze hem zoeken (Notities van het persoonlijk onderhoud van 5 december 2024, p. 16).

De brieven van verzoekers raadsmanen die in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming worden voorgelegd, hebben bovendien geen geheel objectieve bewijswaarde. Ze zijn niet afkomstig van enige officiële instantie. Verzoeker legt geen officiële documenten neer die zijn beweringen van een betrapting op heterdaad enerzijds en vervolging anderzijds enigszins kunnen staven neer.

De voorgelegde brieven geven blijk van bepaalde feiten, doch verzoeker heeft deze feiten waarop hij thans zijn verzoek om internationale bescherming steunt, nooit eerder kenbaar gemaakt. Verzoeker toont ook geenszins aan dat hij op enigerlei wijze verhinderd zou zijn geweest hierover eerder verklaringen af te leggen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de inhoud van deze brieven.

Deze documenten kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De verwijzing naar algemene informatie omtrent homoseksualiteit in Ghana en de gangbaarheid van vervolging van LGBTQ+-personen alsook de verwijzing naar de systemische vervolging van LGBTQ+'s in Ghana volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke gelet op de ongeloofwaardig van zijn relaas.

De stelling dat zijn partner thans wordt blootgesteld aan fysiek en psychologisch geweld en onmenselijke behandeling in verband met zijn seksuele geaardheid hetgeen vervolging uitmaakt in de zin van het Verdrag van Genève, is niet meer dan slechts een bewering en kan gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord, blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker voorts op algemene wijze de schending poneert van het recht op onpartijdige en eerlijke behandeling waarbij de administratie moet handelen in alle omstandigheden die van invloed zijn op de grondrechten, zonder partijdigheid, zonder discriminatie en met respect voor de gelijke behandeling van burgers en dit betekent dat alle aanvragers op dezelfde manier moeten worden behandeld, ongeacht hun afkomst, religie of andere persoonlijke kenmerken, spitst hij dit algemene betoog niet toe op hemzelf. Verzoeker brengt geen concreet argument naar voor waaruit blijkt hij dat geen onpartijdige en eerlijke behandeling heeft gekregen.

De commissaris-generaal gaat, om zich een beeld te vormen van de situatie waarin verzoeker zich bevindt, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd

bij eerdere verzoeken. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een volgend verzoek uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken bekend waren. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat zijn verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal *in casu* partijdig zou zijn geweest en verzoeker niet eerlijk werd behandeld.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia t. Frankrijk (GC)). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof hetzelfde standpunt inneemt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B. 24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.). Ook de Raad van State oordeelde dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt (RvS 5 november 2001, nrs. 100.526 en 100.528; RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 12 januari 2005, nr. 139.095; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, kan worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor er niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF